

TØFFEL HELTEN

Dansk Lystspil

med det populære Isbjørne-Mærke,
som betyder
„Nordisk Films Co.“

Hovedrollerne udføres af

Fru Agnete Blom
samt Herrerne

Carl Alstrup og Laurits Olsen.

„Tøffelhelten“ er et ægte, usorfalsket Stykke
Københavner-Humør — selv om ogsaa et Par
af Scenerne foregaar i . . . „Thisted“ (hm — ?!?)

Høje og lave, store og smaa — **alle skal
og maa se Alstrup og Laurits Olsen**
boltre sig i dette brillante Lystspils vanvittigt
kaade Situationer.

Læs Aviserne! — Aldrig har Pressen moret
sig saadan over nogen Film som over
„Tøffelhelten“.

Den fuldstændige Personliste
ser saaledes ud:

Carl Meyer, Fabrikant . Laurits Olsen.
Nana, hans Hustru . . . Agnete Blom.
Peter Pax, hans Ven . . Carl Alstrup.
Martin Klein,
en fælles Ven. . Christian Møllbach.
Bastian, Skuespiller,
Nanas Broder . . . Knud Lumbye.

Tøffelhelten.

Fabrikant Meyer, der har det Uhed, at være gift med en Xantippe, træffer en Dag sin gode Ven, Peter Pax.

„Jeg har faaet en Invitation fra Martin Klein til at besøge ham i Berlin!“ siger Peter Pax.

„Det har jeg ogsaa“, siger Fabrikant Meyer, „men jeg ved bare ikke, hvordan jeg skal kunne slippe hjemmefra.“

Peter Pax er til alt Held et godt Hoved. Han finder i en Fart paa Udveje.

„Nu skal Du bare høre“, siger han til Vennen. „Jeg har en Idé.“

Peter Pax udvikler nærmere sit Forslag, der vinder den andens Bifald. De giver sig straks til at sætte Planen i Værk. Først skriver de et Brev af følgende Indhold:

„Thisted Realskole, den 13. Marts 14.

Til Herr Fabrikant Carl Meyer, København.

Kære Carl! Paa Lørdag skal vi have Barnedaab, og jeg minder Dig i den Anledning om, at Du engang har lovet at staa Fadder til min lille Pige. Vi venter Dig med Toget Fredag Aften. Mange Hilsener!

Din Adolf Steen“.

Derefter skriver Peter Pax til en Fætter, som er Købmand i Thisted og beder ham lægge dette Brev i en Postkasse i Thisted. Handlingen er begyndt.

Gaar det saadan til i Thisted!!

Et Par Dage senere modtager Fabrikant Meyer fra Thisted det Brev, han har sendt sig selv. Konen, som ikke aner Uraad,

„Den Maske er vel god nok!“

giver sit Minde til, at han rejser „til Thisted“. Meyer er henrykt. Desværre for ham glemmer han, at der eksisterer et

En slem Suppedas.

Det gaar jo storartet!

Begreb, som hedder velvillige Veninder. En saadan, der har set Hr. Meyer i Berlin, skynder sig at sende Fru Meyer et Prospektkort med en kærlig Hilsen og en uskyldig Tilføjelse om, at „Hr. Meyer nok er i Berlin“.

Fru Meyer er rasende og grunder over en forfærdelig Hævn, men hun forstaar, at hun maa have soleklare Beviser paa Haanden eller allerhelst Mandens egen Tilstaaelse, før hun farer frem. Til at begynde med gör hun derfor gode Miner til slet Spil. Hun hører med et diskret Smil paa Mandens

„Dem har vi ingen Brug for — væk!“

udførlige Beretninger om Daabshandlingen; men da hendes Broder, en bekendt Provinsskuespiller, tilfældigt kommer til Byen, betror hun sig til ham, og de to Søskende lægger Raad op sammen. Broderen faar en Ven i Thisted til at afsende et Telegram til Fabrikant Meyer. Telegrammet har følgende Indhold:

„Kære Carl! Jeg kommer i aften til København og haaber, at Du vil tage imod mig paa Banegaarden.

Adolf Steen“.

Fabrikant Meyer modtager Telegrammet og bliver hed om

Ørerne. Hvad i Alverden skal han dog finde paa? Han søger Raad og Trøst hos Peter Pax, der atter faar et glimrende Indfald. Han maskerer sig som den fælles Ven i Berlin, Martin Klein, og tager Opstilling udenfor Banegaarden paa den Tid, da Aftentoget kan ventes. Men samtidig lader Fru Meyer, som er i Besiddelse af et Portræt af Martin Klein, hvem hun antager for at være Thisted-Vennen Adolf Steen, sin Broder Skuespilleren maskere sig efter dette Portræt, og hun giver ham Besked om at møde op paa Perronen samme Aften.

Afsløret!

Denne Intrige maa selvfolgelig afstedkomme den frygteligeste Forvirring. Fru Meyer taler til Peter Pax i den Tro, at hun taler til sin Broder. Hr. Meyer er lige ved at blive sindssyg. Hvor han vender sig, synes han at se en ny Adolf Steen. Men han er en Besvimelse nær, da han pludselig erindrer, at han har inviteret den ægte Martin Klein fra Berlin til at besøge sig netop i Aften. Han er fuldkommen raadvild og ser ingen Vej ud af denne Labyrint. Heldigvis kommer Lykken, der jo undertiden raader bedre end Forstanden, ham til Hjælp. I den Tro, at Peter Pax er identisk med den maskerede Skuespiller,

stikker Fru Meyer en Seddel til ham. Paa Sedlen staar de uforsigtige Ord:

„Naar min Mand er gaaet i Seng, kommer jeg op til Dig“.

Peter Pax giver Fabrikant Meyer Sedlen, og Meyer spiller Rollen som den bedragne Ægtemand saa godt, at Fru Meyer maa give Undskyldninger og Forklaringer.

Alt vilde have været saare godt — — — hvis ikke netop nu Vennen fra Berlin var dukket op i Landskabet!

Nu lader Sammenhængen sig ikke skjule længere.

„Jeg skal aldrig gøre det mere!“

Fru Meyer, hvem hele Historien har moret allermest, viser sig meget overbærende. Manden maa blot i Vidners Overværelse love hende at tage hende med næste Gang, han tager — „til Thisted“.

Personerne:

Carl Meyer, Fabrikant ..... Laurids Olsen
Nåna, hans Hustru ..... Agnete Blom
Peter Pax, hans Ven, ... Carl Alstrup
Martin Klein,
en fælles Ven ..... Christian Møllbach
Bastian, Skuespiller,
Nånas Broder ..... Knud Lumbye

VENNEN, DER IKKE FANDTES.

Fabrikant Meyer, der har det Uhed at være gift med en Xantippe, træffer en Dag sin gode Ven, Peter Pax.

-Jeg har faaet en Invitation fra Martin Klein til at besøge ham i Berlin! siger Peter Pax.

-Det har jeg ogsaa, siger Fabrikant Meyer, men jeg ved bare ikke, hvordan jeg skal kunne slippe hjemmefra.

Peter Pax er til alt Held et godt Hoved. Han finder i en Fart paa Udveje.

-Nu skal Du bare høre, siger han til Vennen. Jeg har en Idé.

Peter Pax udvikler nærmere sit Forslag, der vinder den andens Bifald. De giver sig straks til at sætte Planen i Værk. Først skriver de et Brev af følgende Indhold:

Thisted Realskole, d.13.Marts 14.

Til Herr Fabrikant Carl Meyer,

København.

Kære Carl! Paa Lørdag skal vi have Barnedaab, og jeg minder Dig i den Anledning om, at Du engang har lovet at staa Faddor til min lille Pige. Vi venter Dig med Toget Fredag Aften. Mange Hilsener.

Din Adolf Steen.

Derefter skriver Peter Pax til en Fætter, som er Købmand i Thisted, og beder ham lægge dette Brev i en Postkasse i Thisted. Handlingen er begyndt.

Et Par Dage senere modtager Fabrikant Meyer fra Thisted det Brev, han har sendt sig selv. Konen, som ikke aner Uraad, giver sit Minde til, at han rejser "til Thisted". Meyer er henrykt.

(Vennen, som ikke fandtes. II)

Desværre for ham glemmer han, at der eksisterer et Begreb, som hedder velvillige Veninder. En saadan, der har set Herr Meyer i Berlin, skynder sig at sende Fru Meyer et Prospektkort med en kærlig Hilsen og en uskyldig Tilføjelse om, at "Herr Meyer nok er i Berlin".

Fru Meyer er rasende og grunder over en forfærdelig Hævn, men hun forstaaer, at hun maa have soleklare Beviser paa Haanden eller allerhelst Mandens egen Tilstaaelse, før hun farer frem. Til at begynde med gør hun derfor gode Miner til slet Spil. Hun hører med et diskret Smil paa Mandens udførlige Beretninger om Daabshandlingen, men da hendes Broder, en bekendt Provinsskuespiller tilfældigt kommer til Byen, betror hun sig til ham, og de to Søskende lægger Raad op sammen. Broderen faar en Ven i Thisted til at afsende et Telegram til Fabrikant Meyer. Telegrammet har følgende Indhold:

"Kære Carl! Jeg kommer i aften til København og haaber, at Du vil tage imod mig paa Banegaarden.

Adolf Steen.

Fabrikant Meyer modtager Telegrammet og bliver hed om Ørene. Hvad i Alverden skal han dog finde paa. Han søger Raad og Trøst hos Peter Pax, der etter faar et glimrende Indfald. Han maskerer sig som den fælles Ven i Berlin, Martin Klein, og tager Opstilling udenfor Banegaarden paa den Tid, da Aftentoget kan ventes. Men samtidig lader Fru Meyer, som er i Besiddelse af et Portræt af Martin Klein, hvem hun antager for at være Thisted-Vennen Adolf Steen, sin Broder Skuespilleren maskere sig efter dette Portræt, og hun giver ham Besked om at møde op paa Perronen samme Aften.

Denne Intrige maa selvfølgelig afstedkomme den frygteligste Forvirring. Fru Meyer taler til Peter Pax i den Tro, at

(Vennen, som ikke fandtes. III)

hun taler til sin Broder. Herr Meyer er lige ved at blive sinds-syg. Hvor han vender sig, synes han at se en ny Adolf Steen. Men han er en Besvimelse nær, da han pludselig erindrer, at han har inviteret den ægte Martin Klein fra Berlin til at besøge sig netop i aften. Han er fuldkommen raadvild og ser ingen Vej ud af denne Labyrint. Heldigvis kommer Lykken, der jo undertiden raader bedre end Forstanden, ham til Hjælp. I den Tro, at Peter Pax er identisk med den maskerede Skuespiller, stikker Fru Meyer en Seddel til ham. Paa Sedlen staar de uforsigtige Ord:

"Naar min Mand er guaet i Seng, kommer jeg op til Dig".

Peter Pax giver Fabrikant Meyer Sedlen, og Meyer spiller Rollen som den bedragne Egtemand saa godt, at Fru Meyer maa give Undskyldninger of Forklaringer. Alt vilde have været saare godt, hvis ikke netop nu Vennen fra Berlin var dukket op i Landskabet. Nu lader Sammenhængen sig ikke skjule længere. Fru Meyer, hvem hele Historien har moret allermest, viser sig meget overbærende. Manden maa blot i Vidners Overværelse love hende at tage hende med næste Gang, han tager -"til Thisted".

Jeder Mann, wenn er kann.

Personen:

Carl Mayer, Fabrikant ..... Herr Lauritz Olsen
Nana, seine Frau ..... Frau Agnete Blom
Peter Pax, sein Freund ..... Herr Carl Alstrup
Martin Klein, gemeinschaft-
liche Freund von Mayer
und Pax ..... Herr Christian
Möllbach
Bastian, Schauspieler, Nanas
Bruder ..... Herr Knud Lumbye.

Fabrikant Mayer trifft eines Tages seinen guten Freund, Peter Pax. "Martin Klein hat mich eingeladen, ihn in Berlin zu besuchen", sagt Peter Pax. "Ich bin auch eingeladen", sagt Mayer, "ich weiss nur nicht, wie ich von Hause fortkomme". "Ich habe eine Idee", meint Peter Pax, und er entwickelt sofort einen famosen Plan, den er gleich ins Werk zu setzen anfängt. Zuerst wird ein Brief wie folgt geschrieben:

Die Realschule in Thisted
13/4 1914.

Lieber Carl!

Samstag haben wir hier Kindtaufe. Du entsinnst
Dich wohl noch, dass Du mir versprochen hast, bei meinem
kleinen Mädchen Gevatter zu stehen.

Wir erwarten Dich Freitag abend.

Viele Grüsse von Deinem
Adolf Stein.

Hierauf schreibt Peter Pax an einen Vetter in Thisted, und bittet ihn, den ersten Brief in Thisted zu Post zu bringen.

Ein paar Tage später erhält Fabrikant Mayer den von Thisted richtig besorgten Brief zurück. Die ganz arglose Frau gibt ihm die Erlaubnis, nach "Thisted" zu reisen. Mayer ist entzückt. Leider vergisst er, dass es "Freundinnen" gibt. Eine solche sendet an Frau Mayer einen Gruss aus Berlin mit der unschuldigen Hinzufügung, dass sie Herrn Mayer dort gesehen hat.

Frau Mayer ist wütend und will sich furchtbar rächen.

Sie sieht aber ein, dass sie sich zuerst klare Beweise verschaffen muss, am liebsten auch ein Geständnis ihres Mannes. Deshalb macht sie vorläufig gute Miene zum bösen Spiel und hört sich diskret die Berichte ihres Mannes von der Kindetaufe an. Als aber ihr Bruder zu Besuch kommt, vertraut sie sich ihm an, und die beiden Geschwister machen ihre Pläne.

Der Bruder bittet einen Freund in Thisted an Fabrikant Mayer folgendes zu telegraphieren: Lieber Carl. Komme heute abend in Kopenhagen an. Hoffe, dass Du mich vom Bahnhof abholst!

Adolf Stein.

Mayer erhält das Telegramm und weiss nicht, was er machen soll. Was in aller Welt soll er jetzt anfangen? Er geht zu Peter Pax, der wieder Rat weiss. Er maskiert sich als der gemeinschaftliche Freund in Berlin, Martin Klein, und findet sich am Bahnhof bei der Ankunft des Expresszuges ein.

Gleichzeitig maskiert sich Frau Mayers Bruder auch als Martin Klein, nach einem Bilde, das die Geschwister für das Porträt des Thisted-Freundes halten, und Frau Mayer sagt ihrem Bruder, dass er sich abends auf dem Bahnhof einfinden soll.

Natürlich veranlasst diese Intrigue die grösste Verwirrung. Frau Mayer unterhält sich mit Peter Pax, den sie für ihren Bruder hält. Herr Mayer glaubt wahnsinnig zu werden. In dem Gedanken, dass Peter Pax Ihr Bruder sei, steckt ihm Frau Mayer einen Zettel zu, auf dem sie geschrieben hat: Wenn mein Mann zu Bett gegangen ist, komme ich zu Dir! Nana. Peter Pax gibt den Zettel an Mayer weiter, und derselbe spielt den betrogenen Ehegatten so echt, dass seine Frau sich entschuldigen und erklären muss.

Alles hätte noch sehr schön enden können, wäre nur nicht noch obendrein der richtige Martin Klein auch angekommen. Jetzt lässt sich der wahre Zusammenhang der Geschichte nicht länger verborgen. Frau Mayer, die sich grossartig amusiert hat, ist sehr gnädig. Nur muss Herr Mayer vor Zeugen versprechen, sie mitzunehmen, wenn er nächstes Mal nach Thisted reist.

NORDISK FILMS Co., LTD.

25 CECIL COURT, CHARING CROSS ROAD, LONDON, W.C.

Telephone—City 172.

Telegrams—Norfilcom, Westrand London.

HIS PHANTOM FRIEND.

A Deception and what came of it.

RELEASED JULY 27th.

LENGTH 2481 FT.

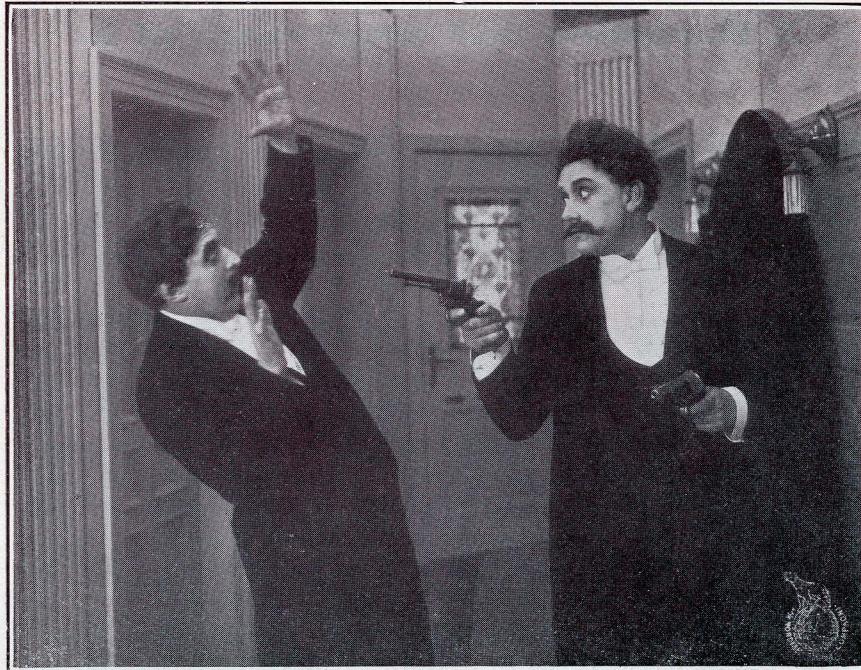
Code Word: PHANTOM.

HIS PHANTOM FRIEND.

A DECEPTION AND WHAT CAME OF IT.

THREE IS ALWAYS a certain degree of humour in the idea of a husband's deception to keep a jealous wife ignorant of how he spends some of his leisure, but it is rare that such fun can be extracted from the idea as has been done in this comedy, "His Phantom Friend." It is frankly farce—farce of that light, sportive character that is always provocative of laughter when it figures on the screen, and that it will give the utmost pleasure to all who see it is a foregone conclusion.

Carl Mayer is the husband. He seeks a little diversion away from the monotony of home life and a somewhat querulous wife. One of his friends, Peter Pax, therefore plans for him to

get a short holiday by writing a letter reminding Carl of his promise to visit a certain town to act as god-father at a christening, the letter being signed with the fictitious name of Adolph Stone. Mrs. Mayer permits her husband to go, for she has no suspicion that his mission is not a bona fide one, and Carl has a right royal time with Peter at Berlin—not the town mentioned in the letter. While he is away, Mrs. Mayer receives a note from a friend to say that Carl has been seen in Berlin, a statement which rather perplexes her, and she determines to investigate things in a quiet way. Carl carefully destroys the labels on his luggage before he reaches home, and when Mrs. Mayer, without a word as to the letter, examines the luggage and finds the labels destroyed, her suspicions are increased. Carl is full of the christening ceremony, and Mrs. Mayer is half inclined

to believe his story, particularly when he shows her a photograph of his friend Adolph Stone,—a photograph actually of an old friend, Martin Klein, whom his wife has not yet met, but who has accepted an invitation to visit the Mayers. Mrs. Mayer's brother, Leon, an actor, pays an unexpected call, and Mrs. Mayer tells him of her suspicions regarding Carl. They put their heads together with the object of trapping him. Leon first has a telegram sent to say that Adolph Stone will be calling upon Carl, and hoping to be met at the station. Then Leon disguises himself as Stone from the photograph, which Mrs. Mayer has retained, and proceeds to the station the next morning to await the suspected husband. When Carl receives the telegram he is in a blue funk, although he endeavours to do all he can to hide his terror from his wife. At the first opportunity he gets, he rushes to his friend Peter, and explains the awkward position, for he is quite at a loss to understand who this Adolph Stone can be. Peter laughs heartily over what he deems to be a big joke, but realising that it is a serious matter for Carl, he hits upon a plan to hoodwink Mrs. Mayer. They go to a wigmaker's, and Peter Pax is soon transformed to "Adolph Stone"—in reality a counterpart of Martin Klein. He, too, hurries to the station, where Carl and his wife meet him outside, Leon, Mrs. Mayer's brother, having taken up his stand inside the station and thereby missing Peter as well as Mr. and Mrs. Mayer. Peter does his best to play his assumed role, but is greatly perturbed over the familiarity of Mrs. Mayer, who imagines that he is her brother disguised. When Leon does arrive, having had to walk from the station, he confronts Carl, to the latter's ill-concealed terror. Carl manages to get Leon into the bathroom, then locks the door and hastens to inform Peter of the trend of events. Peter is flabbergasted, particularly when, looking through the keyhole of the bathroom, he sees the counterpart of himself. When the pair return to the room in which Mrs. Mayer is seated, she whispers in Peter's ear, "The silly ass hasn't discovered anything yet," for she is still under the impression that he is her brother. Peter is more than ever mystified, but he has an inkling of the truth a little later, when, after Mrs. Mayer has narrowly missed discovering that there are two Adolph Stones in the house, he comes upon Leon after he has managed to escape from the bathroom. Peter arms himself with a couple of blunderbusses, and compels the discomfited Leon to return to the bathroom—just before Mr. and Mrs. Mayer return. Leon falls backward into the bath, and abstractedly pulling the shower plug in order to help himself to his feet, comes in for a drenching. At supper, Peter receives a missive from Mrs. Mayer when her husband's back is turned, to say that she is coming to see him as soon as her husband has retired to bed, and when Peter manages to show the note to Carl after supper, Carl in his turn begins to grow suspicious and jealous. They decide to wait events, but Leon meantime has again got out of the bathroom—in a sorry state. Before he reaches the room in which Peter and Carl and his wife are congregated, however, Peter, apparently by accident, drops the missive passed to him by Mrs. Mayer. Carl picks it up and at once begins to upbraid Mrs. Mayer for her perfidy. When she espouses, declaring Peter is her brother, this individual makes his appearance. Almost at the same moment the real Martin Klein appears, and there are three men in the room facing Mrs. Mayer in the counterpart of Adolph Stone. By a sudden movement, Mrs. Mayer unmasks Peter and Leon, but finds that Martin Klein is not wearing a wig nor a false moustache. Seeing that the game is up, Carl and Peter have to confess their duplicity, but Mrs. Mayer forgives them, although she exacts a promise from her husband that the next time he goes to Berlin she shall accompany him.

RELEASED JULY 27th.

LENGTH 2481 Ft.

CODE WORD, "PHANTOM."

SPRINGTIME.

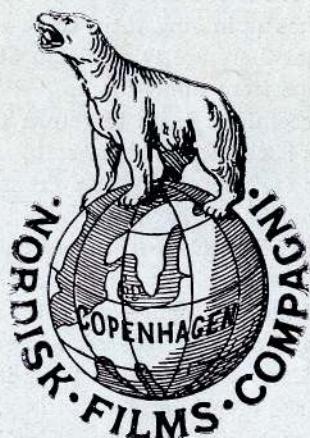
A CHARMING STUDY OF NATURE.

NATURE in all her moods is never so full of charm and picturesqueness as in the spring-time, and this scenic, beautifully tinted, reveals her in many of her most alluring guises.

We are shown sequestered paths in verdant glades, woodland vales and river scenes, the margins of a wind-whipped lake, and quaint country houses embowered in peace amid luxuriant trees and flowers. The film is strong with the call of the country when the birds sing their sweetest, the flowers send out their most intoxicating perfumes, and all the prospect is flecked with the incomparable hues from Nature's colour box.

RELEASED JULY 27.

LENGTH 410 FT.

L'AMI QUI N'EXISTAIT PAS.

Personnages:

Charles Lenoir, fabricant.....M. Lauritz Olsen
Nana, sa femme,.....Mme Agnete Blom
Pierre Ponce, son ami.....M. Carl Alstrup
Martin Petit, commun ami de Lenoir
et de Ponce.....M. Christian Möllback
Bastien, acteur, frère de Nana....M. Knud Lumbye

Le fabricant Lenoir qui a le malheur d'être marié avec une Xantippe, rencontre un jour son bon ami Pierre Ponce. - J'ai reçu une invitation de Martin Petit pour aller le voir à Berlin! dit Pierre Ponce. - Moi aussi! dit Lenoir, mais je ne sais guère comment faire pour m'échapper de chez moi! Pierre trouve immédiatement un moyen. - Ecoute! dit-il à son ami. - J'ai une idée! Pierre Ponce explique son plan, et obtient l'approbation de son ami. Ils en commencent aussitôt l'exécution.

D'abord ils écrivent la lettre suivante:

Collège de Belleville
13 Mars 1914

Monsieur le fabricant Charles Lenoir,
Copenhague.

Cher Charles.

Samedi nous aurons le baptême,
et je te rappelle ta promesse d'être le
parrain de ma petite fille. Nous t'atten-
dons par le train vendredi soir.

A toi
Adolphe Dubois.

Puis Pierre Ponce écrit à un de ses cousins qui habite Belleville, et le prie de mettre cette lettre à la poste à Belleville.

Une couple de jours plus tard Lenoir reçoit la lettre qu'il s'est écrite. Sa femme, qui ne se doute de rien, lui permet de partir à Belleville. Lenoir est enchanté. Malheureusement il oublie qu'il existe quelquechose qui s'appelle une amie complaissante. Une telle qui a vu Lenoir à Berlin envoie à Mme Lenoir une carte illustrée, en ajoutant qu'elle aperçut M. Lenoir à Berlin. Mme Lenoir est furieuse.

Vennen, der ikke fandtes. - 2 - Fransk.

Elle rumine une vengeance terrible, mais elle comprend qu'avant tout il lui faut des preuves ou l'aveu de son mari. D'abord elle fait semblant de rien; elle écoute avec un sourire discret les rapports de son mari concernant le baptême, mais lorsque son frère, un acteur connu de province, arrive par hasard pour la visiter, elle se confie à lui, et tous deux s'entendent. Le frère fait envoyer par un ami de Belleville un télégramme disant:

Cher Charles. J'arrive ce soir à Copenhague. Viens me chercher gare. Adolphe Dubois.

Lenoir reçoit le télégramme. Il est hors de lui. Que faire! Il va chercher conseil chez son ami Pierre Ponce qui encore a une bonne idée. Il se grime comme l'ami de Berlin, Martin Petit, et arrive à la gare à l'heure du train. Mais en même temps Mme Lenoir qui possède un portrait de Martin Petit qu'elle croit être Adolphe Dubois, laisse son frère l'acteur se grimer d'après ce portrait, et lui demande de se trouver à la gare au même train.

Cette intrigue produit naturellement le plus terrible dérangement. Mme Lenoir parle à Pierre Ponce, croyant parler à son frère. M. Lemir est prêt de s'évanouir, quand il se rappelle soudain que justement il a invité le vrai Martin Petit de Berlin à venir le visiter ce même soir. Cependant la chance lui sourit enfin. Croyant que Pierre Ponce est l'acteur, Mme Lenoir lui glisse un billet avec les mots: - Quand mon mari sera couché, j'irai chez toi! Pierre Ponce donne le billet à Lenoir qui joue le rôle de mari trompé que Mme Lenoir est redouite à faire des excuses et à donner des explications.

Tout aurait bien marché, si juste au même moment l'ami de Berlin n'était pas arrivé. Maintenant tout se découvre. Cependant Mme Lenoir que toute l'histoire a énormément amusée, se montre très tolérante. Son mari doit seulement lui promettre de l'emmener avec lui la prochaine fois qu'il ira à Belleville.

- - - o o O O o o - - -